

ki sem száll, hanem kis papírcsónakokat küld vissza a másik partra, teleírva jó tanácsokkal arról, hogyan kell jó tutajt építeni. Alig látott egy-kettőt, aki amikor átért, nagy rúgással visszalöki a tutajt a folyóba - eszébe sincs tovább cipelni - és hátra sem nézve elindul a lábnyomok és lehelet nyomain. Ezek némelyike táncol, énekel, ért-hetetlenül gagyog, és akivel találkozik, megpróbálja bevonni a táncba, éneklésbe. Ha szárnyra lenne, lehet, hogy fel is emelkedne.

- Persze, - szólalt meg most először András - hiszen ez a könnyebbik út. Te már elértél valahová, most már a többi nem számít. Te méisz a magad útján előre, a többit egye a penész utánad. De hol itt a te híres szeretet parancsod?

- Igen - mondta Gábor elgondolkozva és sokáig nem szólt. Egyik kuvik sikoltva húzott el felettük. a hold, mint aki már semmi újat nem hallhat egykedvűen húzódott be egy felhő mögé.

- Már megint a szavak, melyek ölnek. Bánom, hogy beszélni kezdtem, de úgy gondoltam, barátok vagyunk. - mondta Gábor.

- Jól van na - mondta engesztelve András és kedvesen rácsapott barátja combjára - persze, hogy barátok vagyunk. Nagyon jól értem mit mondasz. Tudom jól, hogy már a szentkönyvekből is elegend van. Igen, igazad van, nem kell a tutaj, - a könyvek igazságát a te esetekben - tovább cipelni a túlsó parton. Egyáltalán semmit sem kell cipelni. "Az én igám könnyű..." - de hát hol van belőled ez a könnyedség és hol van a többiekből? Hol az a szárnyaló, éneklő, táncoló öröm, ami Isten bolondját jellemzi? Hol van Szent Ferenc együgyű rongyos tánca a pápa előtt, amikor Istenről akart beszélni? Van-e egyáltalán ilyen, vagy csak "alfában" jelenik meg előtted, mint képzelet? Egy ideig megint hallgattak és csak a csopaki vidám gurgulázása jelezte ébrenlétüket.

- Sokat kérdezel és én semmire sem tudok felelni - szólalt meg Gábor. Csak azt tudom, hogy a fegyverek háborújával már rég leszámoltam, de a szavak háborújától már nehezebben tudok megválni, bár érzem, jóformán nincs különbség köztük. A könyvek nekem tutajt jelentettek, de ma már akadályoznak, vissza fogom rúgni a folyó közepére. Nem át, vissza, mert az másnak úgysem jó semmire. Csak a közepéig. Sajnálni fogom őket, de meg kell tennem, érzem.

- És aztán - próbált megint kötözködni András, mire méisz nélkülük? Lesz saját gondolatod?

- Nem. Nem lesz. Minden figyelmem arra fog irányulni, hogy el ne veszítsem a túlparton a lábnyomot - ha egyszer átjutok. Talán akkor már az is mindegy lesz, hogy mit csinállok. Koldulok, tanítok, utcaseprő leszek, vagy miniszter. Az már mind kifelé lesz. Befelé szívós, kintartó, éber vadászkutya leszek, akit már sem a vihar, sem a vadászat zaja, de még a pecsenye illata sem zavar, ha ráállt a vadcsapásra.

- Úgy legyen barátom - emelte poharát András és cinosan összekacsintott a teleholddal.

HABOS LÁSZLÓ

VERSEK...

örökségem...

Apám elment
oda, ahova nagyon vágyott,
az ő Istenéhez,
s nem hagyott rám vagyont
se semmilyen vétet.

Élt szürkén, néha ragyogott,
s ha féltem,
mellém ült és átkarolt,
s én néztem –
szúrós tekintetében a fényes napot.

Átvesszem örökségem,
amit halálával reám hagyott,
a tisztességet,
amit majd én is továbbadhatok,
mint atyai örökséget.

fáj...

már megint fáj
hogy durva szavakkal
ütötted meg arcom
a másikat is odatartom
hogy gúnyos mosolyod
azon csattanjon
bután vagy te bátor
embertelen nevetésed
darabokra töri álmod
s idegenné teszi
fénytelen arcvonásod

kérlek engedd...

ma végre kiolvastam...
de kérlek üss
helyettem üss
tudod én nem tehetem
összeszorított ököllel üss
erősen a könyvre
hogy törjenek szavak
hogy hulljanak alá
a betűk
egyetlen hatalmas halomba
s kérlek engedd
hogy játsszak
mint őszinte gyermek
úgy játszhaszak én
az ölelkező betűkkel

s mint homo sapiens
 új szavakat rakjak össze
 végtelen sorba
 új lélekkel
 hogy megnyugodjak

LACZKFI JÁNOS

A HAJLÉKKÉSZÍTÉS ZSOLTÁRA...

Uram, mi, a te híveid,
 roppant rendes gyerekek vagyunk ám,
 lehozunk téged az égből,
 bebugyolálunk öblítőillatú ruhácskákba,
 megédesítjük a papit is, amivel megetetünk,
 nehogy elcsapd a kis haskódat,
 csinálunk neked babaházat,
 elnevezzük templomnak,
 ott majd minden habos márvány lesz
 meg csipi-csupa aranyozás,
 meg ájtatos tekintetű szentecskékkel
 pakolásszuk tele a főhajót,
 legyen mivel játszánod,
 ha unod magad,
 zenélünk is neked,
 pihepuha zenéket,
 mindenesetre semmi olyasmit,
 amire amúgy szívesen rángatózunk
 őrjögve a fesztiválokon,
 maradj csak meg, Uram,
 a te kis álomvilágodban,
 csíja, csicsíja, majd mi elringatunk,
 suttogva motyogunk neked
 szép szavakat, és engedelmesen
 ráfeleljük a zsoltárválaszokat,
 egyszerre vetünk keresztet,
 mint a kiskatonák, és dehogyan szólunk
 vissza pimasz hangsúllyal,
 mint szeretteinknek otthon,
 négy fal között,
 dehogyan hánytorgatjuk fel a sérelmeinket,
 dehogyan kelünk ki fröcsögve magunkból,
 hogy lepofozlak, te bűdös kölyök,
 vagy hogy fogja be a száját, anyuka, mielőtt rálépek,
 vagy hogy inkább főzni tanulnál meg, te utolsó,
 nem, Uram, a te házában minden olyan
 szelíden megy és olajozottan, még a Rózsikát
 is csak halkan mószeroljuk, amiért
 rosszul vasalta ki az oltárterítőt,
 és már megint nem oda tette a virágot,
 ahova illik, nem azért mondom, atyám,
 de tudnék magának mesélni erről
 az ájtatos asszonyszemélyről,

olyan cifra dolgokat, hogy esküszöm,
 a füle is kettéállna.
 És miután rózsaszín babaszobádat ilyen
 szépen berendeztük, Uram,
 nehogy találkoznod kelljen a valósággal,
 te fogod magad, és össze-vissza csavarogsz
 a világban, nem maradsz meg a jó kis
 kereteid között, én ezt nem is értem, Uram,
 hát mindent megadtunk neked, öntettünk
 harangot, hogy az órát se kelljen nézned,
 építettünk orgonát, hadd búgjon érzelmesen
 a füledbe, erre te meg szabadon
 kószálsz olyan utcákon, ahol még
 az átlagembernek is veszélyes egyedül
 járnia, nem hogy neked, akit eddig
 pátyolgattunk, mindent alád tettünk,
 s tessék, így háláld meg nekünk.
 Szóba elegyedsz a pénzváltókkal,
 az illegálisokkal, a vágott arcúakkal,
 és összevissza ölelgeted őket, még félreértik,
 Uram, te nem tudod, micsoda rettenetes
 félreértések vannak a világon,
 ha már valakit ölelgetned muszáj,
 hát babusgass minket, eleget fáradtunk
 érte, megérdemeljük, és ezt most
 minden beképzeltség nélkül mondom.
 Uram, te odaheveredsz az utcalányok
 mellé, és törölgeted a maszatos könnyeiket,
 pedig valaki benézhet az utcáról,
 és mit lát, Isten a bordélyban,
 ez rettenetes szalagcím, ennek
 nem tehetsz ki minket,
 vajon gondoltál erre,
 hogy honnan jössz,
 hová tartozol,
 hozzánk tartozol,
 tartozol nekünk,
 erre azoknak a szemérmetlen
 szerencsétleneknek a vállát simítod,
 mintha a koszos porontyaid lennének,
 és a csuda egye meg, még csak
 nem is azon járatod az eszedet,
 amin mi járatnánk hasonló helyzetben,
 csupa szívjóság vagy meg részvét,
 hát meddig mész még el, azt mondd meg,
 Uram, meddig, mert mi kezdünk
 torkig lenni a te végtelen jószággal!
 Csak egy kicsit lennél esendőbb,
 csak egy kicsit gondolnál a látszatra
 meg az illendőség re, de nem,
 füttyülsz az egész renomédra,
 amit olyan kínkeservesen építettünk
 évezredek át kártyalapokból.
 És odadölsz az utcapadra,
 a koszba, a hajléktalan mellé,
 és eszünkbe juttatod, hogy nálunk